

ŠTEKSON

*Rychlé Šípy a Bratrstvo v novém
ročníku ve Stínadlech...*

CI PAJS

II. ROČNÍK 12/2017

RYCHLÉ ŠÍPY

ZÁPOLÍ S JEDOVATÝM DĚDKEM

HELE, HELE JEDOVATEJ DĚDEK
ŽENE ŠÍPÁKY !! CHACHÁÁ...

JÁ VÁM DÁM TAKOVOU DIVNOU
DESKU ! NALINKUJU VÁM JI NA ZÁDA !
BANDO JEDNA ! VEN ! VEN !!

NA TY KLUKY SI DEJTE
POZOR, PANE DOMOVNÍK ! TO
JSOU RYCHLÉŠÍPY ! TY SE JEN
TAK HNEDE NEVZDAJÍ !!

EXPEDICE OLD PIRINEOS - 3. DÍL

VELKÝ VANDR DO ŠPANĚL

MAUROVÉ

Je označení muslimů, původem ze Severní Afriky, převážně arabského původu, kteří mimo jiné od 8. do 15. století ovládali Jižní Španělsko a Portugalsko, území Sahary - Mauretánii, Mali, Maroko, Alžírsko, část Nigeru, Čadu, Libye ale i Gibraltar, Kanárské ostrovy, Baleáry a Sicílii. Toto období je známé jako Al-Andalus. Název etnika je odvozen z Řeckého pojmenování obyvatel Mauretánie - Mauros. Maurský život velmi ovlivňovalo jejich náboženství, islám. Maurové se živilí hlavně jako pastevci a obchodníci. Mnoho z nich se věnovalo pirátství a loupežím.

10. 8. 2017

ALHAMBRA

Tentokrát jsme neviděli vycházet slunce nad mořem, protože jsme se probudili na štěrku v Sierra Nevada nad Granadou. Kousek od našeho ležení byl nádherný kaňon s jezerem, a tak jsme viděli východ v horách. Hned po budíčku jsme dali sprchu a snídani, při které jsme si říkali dojmy z noci, která byla docela chladná. Přeci jen jsme byli v horách. Při sjezdu ke Granadě jsme si udělali malou zastávku na kochání, páč to jezero mezi skalami bylo opravdu velmi pěkné a bylo na co koukat. Rys dokonce pro Rysku posbíral něco málo šišek, asi je budou mít doma s mákem nebo na semeno! Do Granady jsme dorazili asi

V Sierra Nevada.

Jezero v Sierra Nevada.

Pohled z Rudého hradu na Granadu.

Z pevnosti jsme se pak přesunuli do části, kde jsou vodní zahrady. Z kytek mám nejraději ty, co se jí, okurky, rajčata, jahody... Musím ale přiznat, že i zde to byla pastva pro oči!. Byl zde i super zavlažovací systém, který zavlažoval obrovské množství různé květeny. Celí uťapkaní, já s prasklou patou, kulhající, jsme došli do první restaurace a hned jsme sedli a dali si pivo. Potom jsme se luxusně najedli nějaké ryby. Po obědě jsme se rozdělili. Kantor s Rysem, Babčou a Aničkou vyrazili domů na naší haciendu a my zamířili

okolo desáté a hned zaparkovali vozy. Tentokrát jsme naše rezervované lístky měli hned a s údivem jsme koukali, že je opět vyprodáno! No, dav bez lístků jsme nelitovali a vyrazili na prohlídku historické pevnosti a zahrad.

Fakt bylo opět na co koukat. Pomalu jsme došli okolo hradeb, lázní a muzea do pevnosti a paláců Alhambra /Rudý hrad/. Vše se stavělo snad v letech 1284-1354. Maurská část Alhambry připomíná mnoho středověkých křesťanských pevností. **Alca Zaba** - nejstarší pevnost byla postavena na počest Španělského dobytí Granady 2. ledna 1492. Měli jsme dostatek času, a tak jsme vlezli všude, kam jsme mohli. Všude bylo i plno koťat.

Alca Zaba.

do asi 150 km vzdáleného **FORT BRAVO**, páč Gugl mě slíbil, že mě tam vezme, když mi to poprvé bohužel nevyšlo! Opět jsme jeli nádhernou přírodou a těsně před **FORT BRAVO** jsme zastavili v poušti, abych se mohl pokochat a nasát do sebe ten náš „Divokej západ!“

FORT BRAVO nás přivítalo celé v prachu a já viděl místa, kde se točilo plno známých, nejen westernových filmů. Prošli jsme hlavní třídu a zalezli do SALOONU, kde byl i malý obchůdek. Tady jsem nakoupil dárečky a pak jsme si dali s Ivou whisky v baru. Potom jsme se dočkali kankánu a klasické kovbojské přestřelky. Dokonce se do děje dostal i můj klobouk, který si půjčila místní kurvěnka, naštěstí jsem pistolníkům nerozuměl, a ta mě nechali žít!!! Venku jsme se pak projeli bryčkou a na závěr ještě vlezli do vojenské pevnosti.

Cesta domů vedla přes neobydlenou prérii, která se pak změnila v silně osídlené části. Samozřejmě jsme se blížili k moři na haciendu. Doma jsme se dozvěděli, že bohužel Kantor trochu škrábnul auto, tak to budeme řešit až v Madridu. *Adios.*

Vodní zahrady Alhambry.

V poušti před FORT BRAVEM.

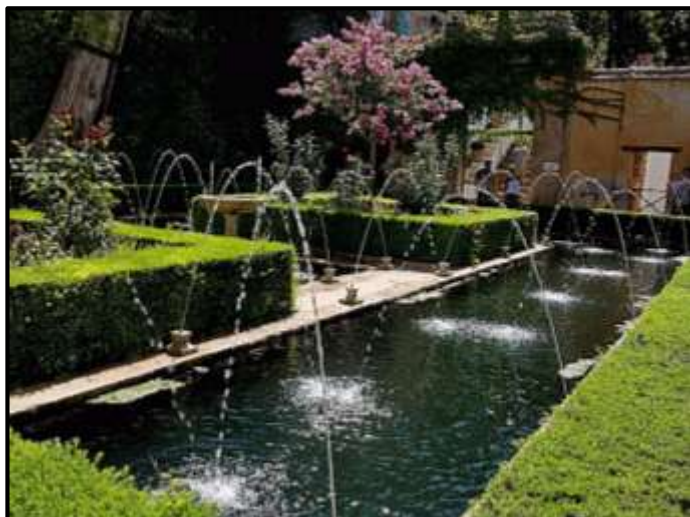
V SALOONU.

Ve westernové scéně si zahrál i Cipajsův klobouk.

VODNÍ ZAHRADY ALHAMBRY OČIMA KANTORA

Ďábel vzal svou družinu do kostela...

Kostel v San Javier

9. – 10. 8. 2017

DOMA NA HACIENDĚ

Osádka auta 8087 JYB, vrchního řidiče Ďábla, tedy ještě Jana, Jenda a já, plus Saša zůstala na základně, jelikož se na dvoudenní, ač velmi lákavý výlet necítila. Po odjezdu ostatních osadníků jsme posnídali a vypravili se na malý výlet do sousední vsi, jak nazval Ďábel městečko San Javier. Objevil na internetu, že by se zde měla nacházet pěkná katedrála. Taky to mělo být 5 km. Bylo, přes vodu. Po dálnici skoro 50. Ve zdejším městečku nic moc. V městečku jsme si projeli centrum, zaparkovali a vydali se na obhlídku. Katedrálu jsme nenašli, nakonec byla úplně někde jinde, ale kostelík na náměstíčku byl taky pěkný, pár fotek jsme udělali. V cukrárně jsme si dali zmrzlinu, Jana vysvobodila Sašu, která uvízla na záchodě a pak jsme se procházkou okolními uličkami, pomalu vydali k autu. Paní prodavačka v zelenině, kde jsme se zastavili, z nás byla trošku udivená, přesto nás obsloužila, možná se diví ještě teď.

Ďábel kradl opuncie a byl na místě ztrestán, když si do rukou zapíchal několik tisíc bodlin. Po ošetření jsme se vrátili, nakoupili, uvařili si oběd a po jídle jsme lenošili, koupali se, opalovali, četli a tak. Večer přiskotačila od moře vichřice, před kterou varoval místní rozhlas. Vzhledem k tomu, že nerozumíme

španělsky, jsme nezabezpečili řádně vše, co potřebovalo a tak v noci Jana běhala po haciendě, bojovala se živly utrženými ze řetězu, honila prádlo a nábytek kolem celé vily. Během noci jsme museli zavřít všechna okna, neb jsem zjistila, že ležím v duně z písku místo v posteli. Moře se velmi rozvášnilo a vlny přišly na návštěvu. Asi byly uraženy, že jsme je nevíтали s úsměvem, chlebem a solí a tak si sebou do moře odnesly naši pláž. Pro některé z nás odchod k moři obnáší menší akrobatický výkon. Ráno jsme se pustili s Janou do velkého úklidu, smetly a vymetly několik hromad písku, ten nám vítr přinesl zřejmě až ze Sahary. Stále velmi silně dulo, válo, fičelo a foukalo, museli jsme mít od moře zcela zabedněno. Ďábel se Sašou umyli okna a dveře, abychom aspoň ven viděli. Do moře se jít nedalo, vlny stále řádily, bouřily a pěnily. Jednu pozitivní věc toto počasí mělo, znatelně se ochladilo a tak jsme nechcípali vedrem jako ty krásné dny předtím. Během dne se vítr utišil na přijatelnou míru, i vlny byly menší a tak jsme k večeru vlezli na kraj moře a nechali se otloukat. Jako první přijeli Kantor s Rysem, Aničkou a Babčou, plni

Mohutné vlny cákaly na dvůr haciendy.

Unikátní padací most v San Javieru.

dojmů trochu vykulení z toho, jak Kantor podlehl na chvíli únavě a lehce se otřel autem o svodidla. Dali jsme jim najíst, pro všechny jsme uvařily, kdyby náhodou byli vyhladovělí. No, moc nebyli, ale něco trochu snědli.

Druhá osádka - Gugl, Iva, Tereзка a Cipajs dojeli až později večer. Navštívili westernové městečko,

které Cipajs prošvihl, když si udělal svůj soukromý výlet do španělského špitálu. Naštěstí léčebné metody se od dob španělského středověku vylepšily a tak byl schopen prožívat další dobrodružství v plném zdraví. Jo, abych nezapomněla, přišli jsme o matraci, která byla vedle vířivky, byl to velmi silný vítr, když byl schopen podebrat a odnést několik desítek kg těžkou věc. No, stalo se. Asi by tu vše mělo

být přibito, pokud bude zase někdy tak "pěkně" větrno. Tak to by tak bylo asi vše. **Zuzanka.**

P. S. a taky jsme měly velký prádlo, vypraly jsme i ostatním osadníkům vše, co si nachystali v sekci "prádelna".

11. 8. 2017

NA HACIENDĚ

Začíná další den.

Dnes ráno jsme konečně /někteří/ viděli východ slunce bez mraků, ale za větru a velkých vln, které nám bily o ohradu haciendy a sebraly velký kus pláže. Vedle naší haciendy i navršily velké množství trav a v písku jsme provedli sběr různých mušliček. Hned po snídani někteří odvážlivci šli do vln, ale ne nadlouho, přeci jenom

to byla síla. Při dopolední kávě jsme pak popřáli Zuzance k jejímu svátku a vedle místní květeny i předali malé dárečky. Potom jsme si na haciendě pustili videa a fotky, které jsme zatím na této osadní expedici pořídili. Zážitek je opravdu víc než dost. V "kině" jsme vegetili až do oběda, který byl zase velmi chutný. Hned po něm jsme šli blbnout do vln a opět to byla síla. Nad Aničkou se dokonce zvedla vlna přes půl metru nad její hlavou, a tak se zavířilo v hlubině, po nebohé naší dívčině...

Koupání ve vlnách byl docela adrenalin.

Po odpolední kávě jsme pak s Mírou Rysem šli do tolik jeho oblíbeného Špáru, kde jsem dokonce objevil velikou fotku našeho pobřeží bez haciend a hotelů. Jen maják sám strážil tuto oblast. Jinak jsem si i dne odpoledne zahrál na kytaru, abych ji neměl ve Španělsku jen na výletě! K večeru jsme pak šli hromadně nakoupit něco málo na doplnění zásob nejen tuhých, ale i tekutých, páč jsme měli v úmyslu udělat trampsko-expediční mejdan. No,

Zuzanka měla svátek.

než nám holky povolily požívat tekuté potraviny, nahnaly nás na taneční parket, abychom potrénovali labutě! Opět plno smíchu, ale už jsme zabaletili celou choreografii. Zuzanka byla spokojena, i když labuť Rys by neustále něco měnila, nedali jsme se!!!

Závěrečná slezina na západní terase.

Na zdraví naší expedice...

Osadní večer na haciendě.

Večer jsme pak hráli, zpívali, jedli a pili, protože pít se musí. Opět jsme seděli na západní terase, foukalo stále od moře, a tak na východní to moc nešlo. Najednou jsme si začali uvědomovat, že expedice pomalu končí a nás čeká opět dlouhý let domů. Vid' Jani a Babčo?!! Spát jsme šli hodně dlouho po půlnoci, bylo nám dobře. Dobrou...

12. 8. 2017

ZÁVĚREČNÝ DEN

Dnes jsme naposledy sledovali východ slunce nad mořem, opět nádhera. Moře je stále neskutečně rozvlněné, a tak jsme opět ranní koupání raději vynechali. Po snídani jsme vyrazili jen na lov mušliček, abychom měli nějakou památku nejen na naší haciendu, ale i na chvíle zde prožité!

Členové EXPEDICE OLD PIRINEOS 2017

Po dopolední kávě vyrazily holky na poslední nákupy, abychom nestrádali. Stejně jsme na dnešek žádný program nechystali, protože nás večer čekalo balení a příprava na odjezd. Po nákupech nám ukazovala Ryska vše, do čeho investovali. Koupila si malou kočku, na krk, né živou. Po vynikajícím, ryze českém obědě jsme opět naskákali do moře a opět se věnovali sběru mušliček. Potom jsme někteří šli do zálivu, kde jsme objevili krásnou pláž bez větru a vln. Bylo vidět, že zde zatím nebyl žádný

člen naší expedice, protože se válelo všude plno mušliček. Ze zálivu jsme šli ještě utrácet poslední eura za píčovinky do tradičních obchůdků a potom jsme se vrátili na haciendu.

Po večeři jsme si dali Labutí jezero, abychom byli náležitě připraveni na náš

potlach, který máme za týden, a potom nastal čas focení v expedičních tričkách, opět jsme se pobavili. Potom nastal čas balení, nervozity a posledního koupání v moři. Já ještě šel do zálivu nafotit tentokrát západ slunce a tak nějak se rozloučit s místy, které pravděpodobně už asi neuvídím...

Po zabalení jsme si sedli na západní terasu a jen tak kecali. Stejně byl ale každéj už myšlenkami doma nebo na cestě. Ráno nás čekalo velmi brzké vstávání, a tak jsme moc dlouho nejuchali.

13. 8. 2017

ODJEZD DOMŮ

Poslední zápis do této expediční osadní kroniky už píšu na ranči. Je tu mlha a docela chladno. Sedím na verandě, koukám na rybník v oparu a vzpomínám na nejen poslední ráno na naší haciendě těsně u moře...

Ráno jsem se vzbudil už ve čtyři, páč bylo tradičně vedro. Za chvílku se vzbudily i posádky Ďáblova a Kantorova vozu a hned po snídani se opravdu v tichosti

chystaly na odjezd do Madridu. V 5.05 naposledy zamávaly haciendě a vyrazily ještě noční La Mangou na tříhodinovou cestu zpět! Hacienda ztichla. Její ticho pak přerušil /světe div se/ první Gugl s bolestí v krku. Asi mu začala rýmička. Hned pak jsme vstali všichni, jen Aničku jsem musel vzbudit. Hned po snídani i my začali plnit auto naším skromným majetkem, který se nám do

Začíná svítat a my vyrážíme na dlouhou cestu do Madridu.

auta málem nevešel! Asi hodně šutrů a mušliček! Po předání haciendy jsem se rozloučil s mořem, které se tradičně úžasně vlnilo. Docela mě bylo smutno, fakt to tu bylo víc než dobrý. Při právě začínajícím východu slunce nad mořem jsme i my opustili naši haciendu a vzápětí i La Mangou. Ještě jsem se stačil pohledem rozloučit se starou církevní haciendou, u které byl eukalyptový háj a za kterým jsem sklízel citrony /čti anglicky kitrony/, a už jsem usnul a docela tvrdě, myslím, že krom řidiče i ostatní. Probudili jsme se do krásně sluncem zalitého dne. Gugl zrovna řídil auto v celkem opravdu nic

Asi španělské TROSKY...

Poslední tankování ve Španělsku.

neříkající rozsáhlé krajinné rovině a do cíle jsme to měli asi 180 km. Jinak se jelo pěkně, a tak jsem opět usnul. Pauzu jsme si dali u benzínky v nějakém sluncem vyprahlém městečku. Gugl natankoval benzín a zajel s vozem na myčku, aby smyl prach prerie. My zatím dali něco jako kapučíno. Dali nám šálek teplého mléka a v pytlíku nějakou kávu. Trochu jsme na to udiveně koukali, ale vše vypili! Ještě, než jsme opustili to sluncem vyprahlé městečko, tak jsem s Ivou navštívil CHINA BAZAR a na památku jsme společně koupili vlajku Španělska. Pak jsme se vrátili zpět na dálnici a hurá na Madrid.

Asi 100 km před Madridem jsme projížděli opět hornatou krajinou a v zatáčkách jsme museli Gugla trochu krotit, páč jsme se s Aničkou trochu báli. Iva byla v klidu a Terka radši stále spala. Těsně před Madridem, spíš na jeho

Vrácení našich aut půjčovně.

začátku, jsme se na benzínce sešli s ostatními. Bylo opět hnusné vedro. Holky musely na pánské WC, páč jejich byly mimo provoz! To byla situace!!! V Madridu jsme vcelku v pohodě odevzdali auta včetně trochu odřeného auta Kantora a přesunuli se busem na terminál 4, který slouží Evropě. Zde

Hora	Destino	Vuelo	Terminal	Mostradores
15:15	ALMERIA	IBE 8582	T4	810 a 859
Compartido : QR 8936				
15:20	CAGLIARI	IBS 3624	T4	810 a 859
Compartido : ISS 9724				
15:20	DUBAI	UAE 0142	T4	720 a 729
Compartido : QFA 6142				
15:20	PRAGA	OK 701	T4	977 a 979
Compartido : KAL 7684				
15:25	TANGER	IBE 8384	T4	810 a 879
Compartido : AAL 8533				
15:30	IBIZA	IBE 8932	T4	810 a 859
Compartido : AAL 8531				
15:30	MELILLA	IBE 8798	T4	810 a 859
Compartido : QR 6571				
15:35	A CORUÑA	IBE 0524	T4	810 a 859
Compartido : JJ 8675				
15:45	ASTURIAS	IBE 0476	T4	810 a 859
Compartido : LA 7041				
15:45	BASILEA	IBE 3260	T4	810 a 859
Compartido : JJ 8300				
15:45	BILBAO	IBE 0438	T4	810 a 859
Compartido : QR 6914				
15:45	BIRMINGHAM	IBS 3634	T4	810 a 859
Compartido : IBE 3634				
15:45	BRUSELAS	IBE 3214	T4	810 a 859
Compartido : LA 7079				
15:45	FRANKFURT	IBE 3130	T4	810 a 859
Compartido : FIN 5562				

Si no encuentra un vuelo consulte con el Servicio de Información de Aena

bylo veliké množství černochoů, kteří se asi přijeli do Španělska zchladiť. Vystáli jsme si v klidu frontu na Praga. Tentokrát mě nechali kytaru, a tak jsme neměli žádnou nadváhu. Poslední pípákovou kontrolou jsme prošli v pohodě, tentokrát jsem nepípal! Aničce vzali paštiku a pak jsme došli do letadla, kde mně sympatické letušky vzaly kytaru a daly jí hned do přihrádky na začátku. Slíbily, že jí budou velmi opatrně opečovávat a daly jí i noviny na čtení. Babča tentokrát seděla u okénka a hned po startu zjistila, že to není to pravé! A to mě tam nejdříve nechtěla pustit...

Polovinu letu jsem prospal, a tak jsem neviděl zasněžené vrcholky hor ve Švýcarsku. Samozřejmě jsme si dali opět Jamesona na zdárné ukončení letu. Přistání v Praze bylo tentokrát bez turbulencí a okolo 18.00 vystoupila parta trampů na půdu Česka. Dokonce jsme i zatleskali a já poděkoval letuškám za nadstandardní starost o kytaru.

Náš velký čundr do Španěl byl u konce a my se rozešli, spíš rozjeli domů s vědomím brzkého setkání na našem potlachu, který vzplane za týden.

Adios kamarádi! Cipajs.

Rozloučení se Španělskem.

A jsme doma!

FOTKY NAJDEŠ NA:
toh.rajce.net nebo
<http://kantor-ch.rajce.idnes.cz/>

RIBANA ODEŠLA DO VĚČNÝCH LOVIŠŤ

Do hereckého nebe odešla v listopadovém pondělí večer představitelka krásné indiánky Ribany Karin Dor (†79).

Německá herečka **Karin Dor**, vlastním jménem Käthe Rose Derr, zemřela podle informací německého deníku Bild v pečovatelském domě. Tam skončila v březnu poté, co upadla na chodníku v severní Itálii. Po osudném pádu byla dlouhých 15 minut v bezvědomí. Herečka utrpěla vážná zranění hlavy, brzy však byla z nemocnice propuštěna, protože lékaři vážné následky pádu přehlédli. Možná z toho důvodu se z úrazu až do své smrti nezotavila. Dokonce dál hrála v bavorském divadle.

Karin Dor byla v první řadě známá jako půvabná indiánská dívka Ribana z filmu Vinnetou - Rudý gentleman nebo jako slečna Mabel ve filmu Vinnetou a Old Shatterhand v Údolí smrti. Kromě Májovek si ji však filmoví fajnšmekři a milovníci bondovek mohou pamatovat i ze snímku Žiješ jenom dvakrát, kde si zahrála jako jediná Němka proslulou bondgirl po boku Seana Conneryho.

ZÁKON A HVĚZDY Ladislav Frank Nykl – 10. díl

MARSHAL PECOS

Tento odznak představuje první odznaky nošené MARSHALEM v Pecos v Texasu na začátku před rokem 1900 a byl původně vyroben z mexické mince Peso. Některé odznaky byly pravděpodobně vyrobeny klenotníkem, jiné mohl udělat puškař nebo kovotepec. Legenda o strážcích zákona, kteří je vystřihávají z rozžhavených mincí z táboráku, je velice nepravděpodobná.

OD NEZNÁMÉHO KRONIKÁŘE V MĚSTĚ DODGE CITY

To bylo 21. prosince v roce 1876, když parta veselých česáčů ovoce navštívila tančírnu v Las Animas v Coloradu. V tu chvíli se vynořil podlý pistolník Clay Allison, vytáhl zbraň, vystřelil a zabil zástupce šerifa Charlese Fabra. Faber byl zavolán do sálu kvůli Allisonovi, který tropil výtržnosti a v opilosti se motal kolem tanečnicků a pletl se mezi ně. Allison byl už dávno před tím vyšetřen lékaři při odvodu do armády Konfederace, kde byl uznán jako „částečně šílený.“ O pistolníkovi Clay Allisonovi se říkalo, že byl z části epileptik a z části maniak. Po dlouhé a krvavé kariéře měl dohodnut souboj na smrt s dalším mužem s bowie noži. To se dozvěděl Marshal z Pecos a pokusil se tomu předejít, aby souboji zabránil. Naštěstí pro něho byl Allison zabit dřív, než souboj začal. Allison padl pod kola jedoucího vozu a jeho krk byl rozříznut kolem dokola.

Foto - Clay Allison.

PLANTATION POLICE SOUTH CAROLINA

PLANTÁŽNÍ POLICIE. Odznak muže, který stíhal uprchlé otroky z doby před Občanskou válkou. Tento odznak je možná starší, než by si kdo pomyslel. Je zřejmé, že otroctví bylo tak problematické, že kvůli němu vypukla válka mezi

státy US. Dnes je snadné odsuzovat Jižanské státy kvůli svým tradičním zvyklostem v té době. Nicméně, otroctví bylo velice silnou součástí života už během času Americké revoluce dokonce i na Severu. Také je dnes málo známo, že Thomas Jefferson /autor Prohlášení nezávislosti USA z r. 1776 a pozdější prezident/, byl také vlastníkem několika otroků, ačkoli jako jejich laskavý otec pro ně později vyjednal pomoc u civilních úřadů. Na Severu se tak potom stávalo, že tamní otroci zde nacházeli více

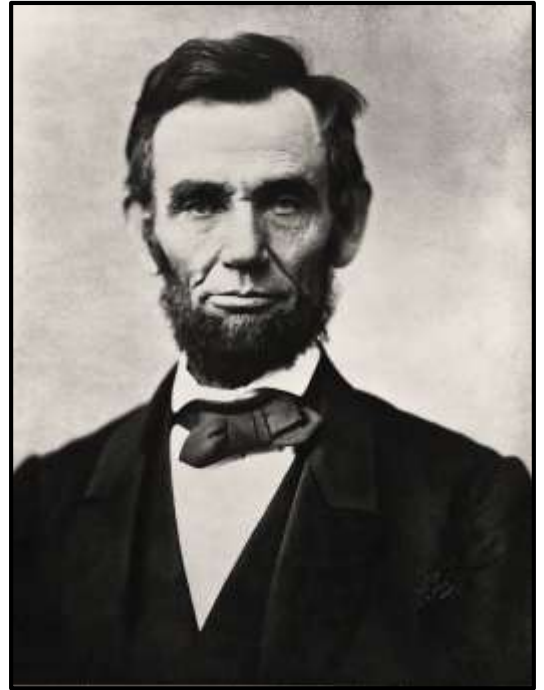

Foto - Abraham Lincoln.

zastání. Z Jihu pak utíkali otroci svým majitelům a mířili do severních států USA. Placení scouti a stopaři je sledovali a chytali. Tento odznak je sice z roku 1858, ale zdá se být následovníkem originálu už z dob Americké revoluce.

14. dubna 1865 prezident **Abraham Lincoln** vstoupil do města Richmond ve Virginii do capitolu poražené Konfederace. Bylo to hned první den po dobytí Richmondu Unionisty.

DEPUTY MARSHAL KANSAS CITY

Podobný styl odznaku nosil W. C. Smith, který pracoval jako Deputy Marshal pro soudce Parkera ve Fort Smithu. Když byla vypsána odměna za Cherokee Billa pro loupeže a vraždu, Deputy Marshal na něho přichystal past. Dozvěděl se, že Bill je zblázněný do Ike, sestřence jeho pomocníka Rogerse. Smith zařídil u Rogerse, aby vylákal Billa do jejich domu za onou sestřenicí. Bill se ukázal k večeru 29. ledna 1895 a po večeři a noční práci usnul. Rogers a soused Clifton Seales svázali ve spánku vyskakaného Billa a vzali ho do Fort Smithu. Byl shledán vinným a oběšen.

Přísný a schopný federální soudce Issac Parker dostal zanedlouho přezdívku „věšící soudce“, protože poslal velmi mnoho lidí na šibenici. Parker se proti kritikům četných poprav hájil takto: „**Pokud chce někdo kritizovat, ať kritizuje systém a ne muže, co mu slouží!**“ Během 21 let na soudní stoličce ve Fort Smithu, soudce Parker odsoudil 160 mužů k smrti a 79 z nich bylo oběšeno. 10. května 1875, jenom osm dnů po příjezdu do Fort Smithu, otevřel svůj první soudní proces. Osmnáct osob bylo už před tím obviněno z vraždy a patnáct jich bylo usvědčeno. Osm z nich potom odsoudil k smrti na šibenici 3. září 1875. Jeden muž byl zabit při pokusu o útěk a druhý byl odsouzen k doživotnímu vězení, kvůli svému mládí.

Foto - soudce Issac Parker.

OFFICIAL BROTHEL INSPEKTOR

Tento „Bordel“ inspektor musel ve městě dbát na dodržování pořádku hlavně ve vykřičených domech, a také jim mohl odebrat licenci za přestupky proti pořádku. Viz příklad:

Přestupek proti licenci. *Opis z Hastings St. Leonards News, 19. leden 1856. Richard Wood, statkář a soukromník z Wellingtonu byl dnes předvolán kvůli výtržnostem osob notoricky špatné pověsti, které se scházely v jeho domě. Seržant Brazier šel do hospody mezi dvanáctou a první hodinou v noci a našel tam uvnitř dvě známé prostitutky Dover Lizzy a Sally Bates, další dvě dívky a několik mladíků. Mladíci na oněch dívkách vymáhali i přes jejich nevědomost „ženské zaměstnání“ i když viděli, že dívky jsou dobře oblečené a vychované. Když Wood vše vysvětlil, provinilci byli pokutováni 10 šilinky plus 15 šilinky a 5 pencí za soudní výdaje.*

2x ilustrační fotografie.

Kvůli zoufalství, utrpení a velmi málo jiných zaměstnání pro ženy Starý západ nadělal z mnoha žen prostitutky. Ke konci 18. století odešlo mnoho prostitutek z Francie pracovat do hornických campů západu USA. Tyto ženy byly ve věku 18 – 24 let. Prostitutky Starého západu se skládaly ze všech ras a etnik. Některé byly vdané a jiné ne. Mnoho těchto žen mělo jen přezdívky. Všechny měly ale něco společného, zdá se, že jejich jediná cesta životem vedla světem prostituce.

SPECIAL POLICIE

Tento typ odznaku nosilo hodně důstojníků na Západě. Nosil ho také speciální důstojník Jack Helm z Texaské Státní policie. Pracoval po celý čas v nepřetržitém nebezpečí, protože sloužil jako sheriff De Witt County a během jeho povinností měl funkci i jako kapitán státní policie. Když policejní sbory zanikly v dubnu 1873, Helm se přestěhoval do Albuquerque v Texasu, kde pracoval jako deratizér. V prosinci r. 1873 John Wesley Hardin zabil Jacka Helma naládanou brokovnicí. Helm byl dřívější vůdce obávané přestavby Státní policie, která udělala z Hardina hrdinu v očích mnoha lidí, protože na své zabijácké pouti zabil Hardin i bývalého člena Texas Rangers. John Selman, který mezi ně také kdysi patřil, si na něho počíhal. Když Selman natáhl kohoutek, Hardin se otočil po zvuku a uviděl tvář svého vraha. V tu chvíli se kulka prohnala jeho levým okem a prolétla mu mozkiem. Svědkové shodně vypovídali, že Hardin se ihned po zásahu skácel k zemi. Selman však střílel dál i když Hardin už ležel na zemi a jeho krev utvářela lepkavé jezero před barovým pultem.

Foto - J. W. Hardin

US MARSHAL

Odznak tohoto typu nosil Deputy Us Marshal Wiley Green Haines na Oklahoma Territory na konci 19. století. V této době už bylo hodně „slavných“ psanců zabito nebo zajato a divoké dny Starého západu už končily. Sam a Will Martinové byli lupiči a vrazi, také zabili City Marshala. V roce 1903 je v noci Haines a dva další policisté dohonili, nastala zuřivá přestřelka a oba Martinové byli mrtvi. Haines byl zraněn, ale uzdravil se. Konečně se potom na hranici začalo rozednívat jako na většině míst Starého západu a tzv. dvojité území Oklahoma a Indiánské, mělo najednou více než dvojitou dávku nezákonnosti a trablů. Rozmanití uprchlíci se tam stahovali a tvořili bandy většinou z divokých a bláznivých lidí. V této nebezpečné zemi, kde byli nejen slavní US Deputy Marshalové, jako Heek Thomas, Cris Madsen a Bill Tilghman, byla také řada málo známých mužů s odznaky, kteří museli být zrovna tak zapálení a odvážní. Uprostřed převážně neopěvovaného davu musíme jmenovat alespoň strážce pořádku v Ogase, klidného Wiley G. Hainese, který měl zplnomocnění jako US Deputy Marshal po dobu téměř 30. let. Haines sloužil jako Deputy Marshal v roce 1893, jako strážce pořádku u indiánského kmene Osagů, kde tam také dopadl 29. října 1903 psance Valtra McLaina.

Foto - Wiley Green Haines.

SHERIFFSKÁ HVĚZDA

Nechtěl jsem psát životopisy slavných westernových hrdinů, o tom už bylo napsáno hodně. Chtěl jsem napsat příběhy šerifských hvězd! Snad se mi to za přispění několika kamarádů podařilo.

Autor.

KONEC

TICHÁ NOC

/převzato/

OTAKAR BATLIČKA - TICHÁ NOC

Třetí týden se prodíráme neprostupným divokým brazilským pralesem... Třicet domorodých nosičů zvyklých tropickému vedru i dlouhým pochodům divočinou, klesá vyčerpáním. „Pro dnešek dost!“ zastavil se šéf. „Nosiči ať rozdělají ohně a připraví večeři.“ Hned po večeři ulehli zmožení nosiči ke spánku... Tábor se ponořil do tmy a ticha. Jen mulat, strážce, zahalen v řasnatém ponču, bdí u polovyhaslého ohniště. Slyším tiché oddechování svých přátel. Oba klidně spí... A přece ne! Kdosi stojí v úzké uličce stanu a nehybně naslouchá. Hlasitě oddechuji a předstírám hluboký spánek. Stín odchází. Proti chabým zábleskům ohně vidím, že v náruči svírá objemný balík... Z lesa slyším temné údery. Obouvám se a opatrně rozhrnuji plachtu vchodu. Kdo to tak tajemně opustil své přátele? Proč? Co zamýšlí?...

Bác! Výstřel! Nosiči, mnozí spící ve spacích pytlich pod širou oblohou, se v mžiku probouzejí. S napřaženými zbraněmi běžíme k okraji pralesa. Tam zůstáváme jako přibití a s úžasem hledíme před sebe... Obklopen obrovitými mátohami pralesa stojí před námi do země zaražený malý jehličnatý stromek, osvětlený několika svíčkami... V okamžiku se mě zmocňuje neskonalé krásné pocity lidského porozumění a lásky v divokém rovníkovém pralese... Dlouho do noci sedíme u ohniště, štědře se obdarováváme z mála, co jsme objevili v zavazadlech, a vyprávíme si o svých domovech...

JAMES COOK - CESTA KOLEM SVĚTA

24. prosinec 1773: Dostali jsme se mezi obrovskou spoustu volně plovoucích kusů ledu. Ledové pole pokrývalo moře od jihu až k východu a bylo tak silné a neproniknutelné, že nám nedovolilo postupovat vpřed...

Naše lana byla jako dráty, naše plachty jako z prkna nebo kovu a kladky rychle zamrzaly, takže vyžadovalo velké úsilí, abychom mohli skasat a napínat plachty. Byla tak krutá zima, že to nebylo takřka k vydržení. Moře pokrýval led a fičel silný vítr.

ROBERT FALCON SCOTT - DENÍK

(P. S. zápisky z deníku výpravy, která chtěla jako první na světě dosáhnout jižního pólu. Podařilo se jim to, ale až jako druhým. Cestou zpět všichni členové výpravy umrzli)

24. prosince 1911 jsou Vánoce. V noci a ráno byl silný víchř a padal sníh. Terén se začíná opět zdvihat a my se ocitli opět mezi zrádnými trhlinami.

Vzadu se někdo opozdil, spadl a my jsme museli půl hodiny mrznout, než ho vyprostili.

Noc, tábor 47. Dopřáli jsme si různých dobrot, jako čokolády, rožinek a podobně. Následovala sladká kaše, kakao a sušenky, pudink a jako zákusek zázvorový karamel. Najedli jsme se a je nám teplo. Před námi je teď další cesta přes ledové trhliny a pukliny směrem k pólu.

GEORGE ADAMSON - MŮJ ŽIVOT SE LVY

Vánoce roku 1933 jsme prožili u nehostinné vodní nádrže zvané Jesotit nedaleko řeky Kerio. Schovávali jsme si na svátky půl lahve koňaku. Jusůf se jaksepatří vytáhl a připravil nám vynikající večeři: polévku, uzenou rybu, křepelky s divokým africkým špenátem, houbami a kukuřičnou omáčkou. Jako desert byl švestkový nákyp. Po večeři vzpomínám na svého věrného přítele: psa Hindu. Mnohokrát mne varoval před nosorožci. Pak ho bodla moucha tse-tse a já ho musel utratit. V pustině, jakou se teď ubíráme, je tato ztráta zvlášť bolestivá. Potěšit mne nemůže ani nález zlata na řece Maruně na západní straně Zlomového údolí. Věrný přítel mi schází...

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

14. listopadu se narodila přesně v 6:01 **Adélka** /3,31 x 49/, dcerka šerifa HOBART CAMPU Bobulína. „Bylo to náročné, ale je boží“ prohlásila po porodu maminka Zdenička.

PS: Novopečený tatínek a strejdové jsou v pořádku!!!

COUNTRY MARINGOTKA
JAM SESSIONS
SE KARLEM

Country RADIO

TERMÍNY ZIMA 2018

5. LEDEN	2. ÚNOR
2. BŘEZEN	6. DUBEN
5. KVĚTEN	

sledujte informace na: facebook.com/countrymaringotka

8. TRAMPSKÝ KOTLÍK

21. DUBNA 2018

ZA HOSTINCEM VE MLYNECH
ZADANÝ PRŮBĚH PŘÍJEDU U BYTLICE

TEMA SČITĚZE JE JIŽ DANE.
VARÍME ZE ZVERINY A PODLE SVĚHO NEJLEPŠÍHO UMĚNÍ A SVĚDOMÍ

PRŮHLASBY NA: kotlik@berounshij.cz

PF 2018

S příchodem **ADVENTU** začínají přicházet PF od osad a kamarádů. Tradičně první dorazila z CAMPU HORKA.

1. TRAMPSKÝ CANDRBÁL VE MLÝNECH

PRVNÍ TRAMPSKÝ CANDRBÁL
Country

Večer věnovaná legendě České country
Prostřednictvím manželky Marie Štáhlavské **Jindrovi Štáhlavskému**

Zahraje skupina **KLIĐÁNKO**, se kterými Jindra hrál
Jeho nezaměnitelný hlas zastoupí kamarád a přítel **IVAN HALADA**, se skupinou Rakovnicko

k tanci si budete hrát sami, proto nástroje s sebou

vše se odehraje v Hostinci Mlýny u Kytlic
11. listopadu od 19 hodin

vstupné s kloboukem na hlavě po celý večer 120,-
bez klobouku 170,-
tombola taky bude bez klobouku bez sa oto

z důvodu omezené kapacity sálu, je možná odložit vstupenky týden v předstihu

Večer věnovaný Jindrovi Štáhlavskému. K poslechu a tanci hrála kapela Kliďánko, bohatá tombola a skvělá zábava. Pořadatelům patří veliké díky! Ahoj!

KAMARÁDE AHOJ...

„Rozkrojím bochník chleba na dvě patičky, a najím se“. Na tuto hlášku se nezapomíná...

Malá vzpomínka na kamaráda **Fredáka**, který teď v listopadu odešel v tichosti na věčné vandr! AHOJ...

VANDR DO LUŽICKÝCH „MLŽNÝCH“ HOR

Po brigádnickém měsíci říjnu na ranči jsme s osadou a kamarády vyrazili na vandr do Lužek, které jsem na důchodním vandru přejmenoval na Mlžné. Sraz jsme si dali na budou TO. STŘÍBRNÁ na Klondajku. Na budou dorazil první Kantor se Sašou a Dědkem. My ostatní přišli za tmy a drobného deště. Večer jsme oslavili lehce narozeniny Saši, nechyběl ani vynikající dort a pěkně zajamovali dlouho do noci. Prostě stará dobrá tramská klasika.

Ráno jsme se probudili do lehce poletujícího sněhu, který ale neměl dlouhé trvání. Po snídani a úklidu boudy jsme vyrazili na Huť a do Mlýnů, kde jsme si dali pivko v hospodě a potom opět vyšli do lesů. Nejdříve jsme se zastavili na hřbitově u hrobů kamarádů Cecka a Petra, když jsou ty DUŠIČKY a zapálili svíčku. Pak už jsme šplhali známou stezkou až na starý camp FIALKY, které jsme tu v 70. letech v zimě sbírali...

Camp byl v pořádku, bylo vidět, že se sem stále jezdí. Hned jsme rozdělali oheň a uvařili kávu. Dědek se pak dal do vaření tradičních fazolí, kterých jsme měli opravdu hojnost, moc jsme si

pochutnali. Během našeho hodování dorazil i Tony se kterým jsem před mnoha lety založil osadu, a tak jsme tradičně zavzpomínali, však se toho od té doby stalo hodně...

Při soumraku jsme camp opustili a šli tančit do hospody, kde se konal trampský candrbál. Krásně jsme se pobavili při tanci a tombole. Spali jsme na sále a ráno jsme po snídani ještě navštívili místní lesní divadlo, kde nám Anička zahrála dvojrolí pohádku o Karkulce. Ahoj **Cipajs**.

VANDR DO OKOLÍ WHITE STAR

Kdysi jsme se dohodli s osadníky WS, že k nim přijedeme a podnikneme společný vandr do okolí jejich osady v Krušných horách, protože tam jezdíme pouze na potlachy a na nějaké courání není moc času. Tenkrát jsem pak odletěl do Austrálie a z vandru bohužel sešlo. Letos nám přišlo z Krušných hor pozvání na SMUTEČKU, která je spojena s touláním po okolních osadách. Rádi jsme pozvání využili a vyrazili z rodné Mimoně do Krušných hor, které už nejsou krušné, možná kdysi, dneska už ne...

Do Dubí jsme přijeli už za tmy. U „lázeňského domu“ Venesia na nás mávaly ženy spoře oděné, jsme odbočili k Surovcovi na kávu, zrovna si dělal večeri. Od Sportu jsme pak za tmy šli do lesů. Na osadu jsme přišli po kolejích, kde nás s baterkou přivítal Kořen. V boudě bylo příjemně teplo, na stolech samé dobré tuhé a tekuté pochutiny a krásnou atmosféru doladřovaly tóny z kytar a flétny. Hned jsme se zapojili, abychom o něco nepřišli. Večer byl hodně věnován zesnulému Wabimu Daňkovi, a tak jsme hráli plno jeho písniček včetně Rosy na kolejích...

Ráno jsme se vzbudili do vcelku pěkného dne. Po snídani jsme vyšlápli ještě s kamarády ze SEVERKY na plánovaný okruh. Kořen nás vedl do vcelku táhlého kopce až na hřebeny, kde stojí nejstarší zdejší osada YUKON. Byl

Vzpomínali jsme na Wabiho.

TO. SEVERNÍ HVĚZDA.

Osada YUKON.

zde nádherný výhled do okolí. Potom jsme pomalu scházeli níž. Kořen nám vyprávěl různé zajímavosti zdejšího okolí a trampských osad. Prošli jsme okolo Jedlovky a sešli dál až k trati, kde stojí starý vechtr TO. SEVERKA. Tady jsme dali kávu a pak společně šli dál na místa, kde stály kdysi postupně dva pěkné sruby SEVERKY, které vyhořely...

Před vechtrem SEVERKY.

Posledním místem, které jsme navštívili, byla osada KLONDAJK. Pokecali jsme s Fousem a pak pomalu došli na WHITE STAR, kde jsme pokecali u malého pomníčku a zapálili svíčky. Večer jsme pak opět poseděli v boudě a zahráli i něco málo snědli a vypili.

První SEVERKA kdysi a dnes...

Nedělní ráno bylo mrazivé a i poletoval sníh. Po snídani jsme se rozloučili a po trati opustili WHITE STAR. Surovec nás pak lesem dovedl zpátky do Dubí. Dali jsme kávu a pomalu vyjeli domů. Ve výloze Venesia tentokrát nikdo nemával...Ahoj Cipajs.

Na Klondajku.

STEZKY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

ÚZEMÍM ALBRECHTA Z VALDŠTEJNA- DOKONČENÍ

Co by kamenem dohodil (a zbytek doběhl) od Mnichova Hradiště jsou notoricky známé Drábské světničky, Příhradzské skály a úchvatná zřícenina skalního hradu Valečov. Jsou to vesměs pískovcové útvary, jejichž „strážcem“ je čedičový vrch Mužský. Z mého loňského povídání o kamenech, si dovoluji připomenout, že pískovec je nejpozitivnějším kamenem. Všechno „filtruje“, zlo odvádí do podzemí a pozitivní vibrace „rozstřeluje“ do okolí. Čedič je odolnost a spojení světů (Nebe, Země a Zásvětí.) Je to něco jako Osud. Když se zadívám jiným úhlem pohledu, začnu vidět krajinu, která má v dobách „těžkých ran národa“ nezastupitelné místo...

Hrad Valečov. Kdysi ráj trampů. Dnes má i průvodce, ale je nějaký divnej!

Krásná krajina Českého Ráje začala být opětovně tzv. „v kurzu“ v období po Mnichovské dohodě. Pohraničí, a s ním samozřejmě i lesy, hory, skály, bylo od republiky násilně oderváno. Nechci se nikterak vyjadřovat k tehdejší době, jen bych ráda upozornila na to, že přes všechnu tu hrůzu (anebo možná právě proto) se stejně jelo na výlety,

Skalní světničky Valečova ve kterých jsme hlavně v 70. letech něco naspali...

výšlapy a vandry. Češi si to své „courání“ úplně vzít nenechali! Z dávného „státu ve státě“ z Valdštejnského panství byla odtržena do Říše jen malá část. Většina původního Valdštejnského panství se stala jakousi „přírodní

Drábské světničky.

turistickou perlou“ v Protektorátu. Síly Země i Vesmíru se „snoubily“ s duchovní silou lidí. Ale zpět.

DRÁBSKÉ SVĚTNIČKY, jako skalní sídlo, se dle historiků datují do cca 12. - 13. století. Rozšířeny byly v době husitské. Hojně využívány byly i ve 30-ti leté válce. Za úkryt trampům a horolezcům

sloužily nejen v Protektorátu. Mně se ale líbí i pověst obrovi Drábovi, který tu žil. Lidem neubližoval, naopak, pomáhal jim, seč mohl. Podobnou

kombinovanou energii vyzařuje i zřícenina skalního hradu **VALEČOV**. Na straně jedné jsem vnímala sílu, která vyvěrá z útrob Země a na druhou stranu se mi točila hlava. A nebylo to jen z neskutečně krásné vyhlídky do okolí. V samotných **PŘÍHRAZSKÝCH SKALÁCH** je to s tou geomantickou energií trochu složitější a ne vždy jen příjemné. Mnozí kamarádi, kteří mi vždy, čas od času, sdělovali své „podivné“ zážitky, se některým místům pak už raději vyhýbali. Jakoby dávná bolest a pronásledování „probublávali“ na povrch...

Oko potěší a duši pohladí **KLOKOČSKÉ SKÁLY**. Chcete-li se však podívat do své vlastní duše, projděte až k **BETLÉMSKÝM**

V Klokočkách.

SKALÁM. Jsou sice součástí Klokočských skal, ale více a hlouběji „vibrují“.

„Jiné kafe“ je **NÁVAROV.** Budí ve vás sílu, výdrž a odhodlání i pocit, že nakonec se vše k dobrému obrátí. Možná, že i proto přetrvala do dnešních dnů pověst o Ludmile, dceři majitele Frýdlantského panství, která se odmítla vdát za muže, jež jí vybral otec, a raději pobrala pár svých šperků a se svým milým panošem Jindřichem uprchla. Otec zuřil a všude je nechal hledat, jenže jakoby se po nich země propadla. I začal se domnívat, že spolu z tohoto světa smrti sešli. Po mnoha letech vydal se na projížďku do lesů, kde jej zastihla noc. Lesy byly plné vlků, a tak raději na mohutném dubu na okraji rokle přespal. Ráno uviděl stoupat z rokle dým. Slezl dolů a spatřil malý, chudý a zanedbaný hrad a v něm ženu s děckem v náručí. Pozvala jej dál a pohostila navařeným hrachem. Pak se z lesů vrátil s úlovkem její muž. I poznal v nich svou dceru a panoše Jindřicha. Jindřicha nejprve chtěl mečem proklát, ale pak se usmířili a nakonec byl rád, že je našel a že je dědečkem. Ještě i peníze na rozšíření panství poskytl. Prostě Návarov umí překvapit. *(Kdysi jsem si z vandru na*

Ještě v 70. letech jsme jezdili na Návarov párou...

Dobové foto nádraží v Návarově.

Riegrova stezka.

Návarově přivezla malinkaté, vyhladovělé a opuštěné koťátko. Překvapilo mne v noci uprostřed lesa. Už jsem ležela ve spacáku, když jsem uslyšela zoufalé mňoukání. Kocourek dostal jméno Leopold Navarovský.)

Nejvyšším vrcholem a nejvýraznější a zřejmě i nejmagičtější lokalitou této oblasti je už od pravěku **KOZÁKOV**. Na Kozákově je hodně energií spojených, hromadných a násobných. Vše je ještě umocněno energií polodrahokamů, hlavně achátů, ale též záhnědy, ametystů či křišťálů a dalších. Nelze vyjmenovat všechno, pokud bych však měla říct, kterou trasu považuji za základ pro pochopení sil této oblasti, řekla bych Riegrovu stezku, a v zimě!

Také si myslím, že vůbec není od věci podívat se i na hrady Valdštejn a Frýdštejn (u Malé Skály). A zámky? Přinejmenším je na výběr Sychrov, Frýdlant, Mnichovo Hradiště, Hrubá Skála a Hrubý Rohozec. A cestou je i dost sakrálních památek. I když ne všechny plní svůj prvotní účel. (S trochou ironie: V roce 1627 byl v jedné obci na Jičínsku založen Albrechtem z Valdštejna klášter Svatého Brůny, zakladatele Kartuziánů. Bytelné a pevné budovy stojí dodnes. Jó, Albrecht budoval na solidních základech. Ta obec se jmenuje VALDICE... Jestlipak tam mají „Šlapací mlýn“???)

Moje povídání je pomalu u konce. Trampských zastaveních je však mnohem víc. Známe je, Březina, Bakov, Turnov, Malá Skála, Železný Brod, Spálov... Schválně vynechávám Staré Hrady, i když jsou naprosto unikátně ukázkovým propojením Albrechta z Valdštejna s trampským národem o cca 350 let později. O nich však nepřísluší psát mě. Na to jsou tu jiní...

T. S. MÁMA - SEVER

Ilustr. foto - Riegrova stezka.

BAJKY Z KROSNY

O CESTÁCH KŘIVOLAKÝCH A BLUDNÝCH

Byli čtyři. Kluci jako lusk a věčně spolu. Mládí jim čouhalo z bot a představy o životě z pod stetsona. Zatím sice řešili jen příští vandr, ale tam někde hluboko v duši už tušili, že se blíží doba, která vše změní. Bagiho a Mamuta čekala vojna, Péřáka škola a Friga stěhování. Jejich cesty se měly rozejít. Byl to podivný pátek. Smutně stáli na svém nádraží s bágama na zádech. Poslední společný vandr. Vystoupili a lokálka jim zahoukala na rozloučenou. Zřícenina Černého hradu vykukovala mezi korunami stromů na protilehlém kopci.

Stáli na křižovatce tří cest a poprvé v životě se nedokázali dohodnout. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, letitý kmet. Všichni se na něj otočili se stejnou otázkou: „Která z cest vede na Černý Hrad?“ „Všechny“, odvětil stařec. „Jen každá jinudy. Nikdo ale neví, jaká je která, protože se neustále sami od sebe mění. Jedna může být křivolaká, příkrá a plná nebezpečných úseků mezi skalami, ale může směřovat přímo k cíli. Druhá může být příliš dlouhá, obcházet kde co, a člověku se pak jeho cíl úplně ztratí z očí a on začne osaměle bloudit. Ta třetí může ty dvě předešlé občas protnout, ale co všechno člověk na ní může potkat, pozná jen ten, kdo po ní jde. Pamatujte ale, že každý si musíte jít tou svou, protože jinak se cesta stočí někam úplně jinam, a na Černý Hrad nikdy nedojdete.“ „A jak poznáme, že jdeme každý tou správnou?“ zeptali se chlapci. „To poznáte, až cesta skončí, dřív ne. Můžete jen doufat a věřit.“ Po těch slovech stařec zmizel, jakoby se do země propadl. Chlapcům se orosila čela. „Ať rozhodne Osud“, pravil Mamut. Určil pořadí cest a na kartičky z papíru napsal čísla od jedné do tří. Lístky vložil do klobouku. Losovali. Mamut a Péřák jdou spolu, Bagi a Frigo sólo.

Setkali se. Došli všichni. Některá cesta byla více a jiná méně těžká. Přesně tak, jak jim KARTA OSUDU určila. Protože „**TO, CO TI STOJÍ V CESTĚ, JE JEJÍ SOUČÁSTÍ.**“ (Marcus Aurélius)

T. S. MÁMA- SEVER

RYCHLÉ ŠÍPY A JEJICH MOLEKULY

KAMARÁDI, ZA ROK AHOJ VE STÍNADLECH!

MIREK DUŠÍN – DRNDA, JARKA METELKA – KÍZA, JINDRA HOJER
– DĚDEK, ČERVENÁČEK – CIPAJS, RYCHLONOŽKA – ĎÁBEL,
DLOUHÉ BIDLO – GUGL, ŠTĚTINÁČ – ŠTĚTINÁČ, BOHOUŠ –
JOHNY, PODKOVA – RADKA, HAHA-BIMBI – ZUZANKA, DRBNY-
ILČA A BABČA, HOLČÍČKA – IVA, TLOUŠTÍK A JEDOVATEJ DĚDEK –
PLÁČÍČEK, NAŠTVANÝ TATÍNEK – KANTOR, STARÁ PANÍ –
OVEČKA, DRUŽINA PODKOVY - RYSKA, OVEČKA A BABČA,
BUBLINA – KÁJINKA, ZLOBIVÝ CHLAPEČEK – RYS, TAJEMNÝ
VONT SAŠA A KOČKA HORNÍČKŮ

REŽIE A GRAFICKÝ DESING – CIPAJS, OŘEZY – IVA,

FOTO – KÍZA, ODBORNÝ PORADCE - ANIČKA

© SEVERSKÁ DVOJKA

V novém ročníku **ŠTĚKSONU** budou Rychlé Šípy pátrat po tajemství Vontů ve Stínadlech, Bratrstvo se vydá po jejich stopě.

RYCHLÉ ŠÍPY RYCHLONOŽKŮV ŠTĚDRÝ VEČER

TO JE MŮJ DÁREK
TOBĚ TATÍNKU ! A MĚL BÝT
DO POSLEDNÍ CHVILKY
TAJEMSTVÍM !

TAKOVÉ NEMÍSTNÉ ŽERTY,
A JEŠTĚ NA ŠTĚDRÝ VEČER !! ZA
TREST SI SEDNI KE DVEŘÍM !
A HNED !!!

ŽUBUCH !!

PROSINEC

Po	4.	11.	18.	25.	
Út	5.	12.	19.	26.	
St	6.	13.	20.	27.	
Čt	7.	14.	21.	28.	
Pá	1.	8.	15.	22.	29.
So	2.	9.	16.	23.	30.
Ne	3.	10.	17.	24.	31.

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979